

ди едно до друго. Дѣдо Кждрю размаха парчето. Децата лакомо отвориha устица и се спуснаха. Силно залюляното парче цѣлуна жестоко жаднитѣ устица и отбегна. Нѣкой отъ лакомцитѣ изохка. Дѣдо имѣ присегна надѣ тѣхъ и улови конеца.

— Отново! — изкомандува той.

Тѣ пакѣ се наредиха, облизвайки се. Този пѣтъ бѣха въ полукръгъ. Дѣдо имѣ размаха халвата. Пакѣ — нищо. Тогава дѣдо Кждрю прехвана конеца, издигна парчето надѣ главитѣ имѣ и безѣ да чака да се наредятъ, го пусна. Сега стана нѣщо неочаквано. Малкиятъ ревливъ Пенчо, чиито рѣце бѣха вързани по-хлабаво, измъкна ржката си, улови парчето и съ все сила помъчи да го натѣпче въ устата си. Всички ахнахме. Митю и Ваню изпищѣха. Стреснатъ, Пенчо изпусна парчето и се гмурна въ скута на баба си. Баща имѣ присегна и взе парчето. На него личаха белезчета отъ малки немошни зѣбенца. Очитѣ на Митю и Ваню свѣтнаха. Тѣ се хвърлиха върху баща си, но той ги възпрѣ.

Закачиха наново халвата. Митю и Ваню се наредиха, но Пенчо, въпрѣки многото канене не вдигна глава.

— Отдѣлете неговия пай, — застѣпихъ се азъ.

Дѣдо Кждрю измъкна изъ навуцата си голѣмъ ножъ, отрѣза парче отъ халвата и го подаде на баба Вела.

Сега Митю и Ваню застанаха единъ срещу другъ. Дѣдо имѣ пусна халвата. Митю я проследи и безѣ да ѝ позволи да иди до Ваню я улови. Ваню се стрѣлна и го чукна съ глава въ челото, но това не му попрѣчи да отгризне доста голѣмо парче отъ халвата.

Дѣдо имѣ пакѣ пресегна да прехване конеца, но Ваню го изпревари, протегна вратле и докопа парчето. Дѣдо Кждрю дръпна парчето, но конеца се скъса и халвата остана въ устата на малкия хитрецъ.

Ваньо! изкрѣска баща му.

— На! — презъ смѣхъ подаде халвата Ваню. Баща му взе парчето и имѣ го подѣли.

— На, изяжете я, че мирясайте!

Тѣ грабнаха пайоветѣ си и се струпалиха около баба си, кждето уморени, скоро заспаха.

Скоро си легнахме и ние. Но азъ дълго не можахъ да заспя. Не че ми бѣше неудобно. Баба Вела се бѣше постарала да ми постели като на владика. Но мисли, мисли